

บทที่
๑

แก้ “ทุจริต”
ต้องคิดแยกแยะ

เผยแพร่โดย ชมรม STRONG CHANGHAN

คู่มือ
ผลประโยชน์
ทับซ้อน
Conflict
of Interest

คู่มือ
ผลประโยชน์
ทับซ้อน
Conflict
of Interest

คู่มือผลประโยชน์ทับซ้อน (Conflict of Interest)

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๐

โดย ศูนย์ปฏิบัติการต่อต้านการทุจริต กระทรวงสาธารณสุข (ศปท.)
สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

พิมพ์ครั้งที่ ๑
วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐
จำนวน ๒๐,๐๐๐ เล่ม

สงวนลิขสิทธิ์

ห้ามพิมพ์จำหน่ายและห้ามคัดลอกหรือตัดตอนไปเผยแพร่ทางสื่อทุกชนิด

โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้เขียน

ทั้งนี้ สามารถดาวน์โหลดจาก www.stopcorruption.moph.go.th

ดำเนินการพิมพ์โดย

หจก.คอมพ์-อาร์ต

เลขที่ ๕๑๓/๑๑๔ ซอยจรัญสนิทวงศ์ ๓๗ ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางขุนศรี เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐

โทรศัพท์ ๐๒ ๔๑๒ ๗๓๓๖-๗ โทรสาร ๐๒ ๔๑๒ ๕๙๗๕

ปรับเปลี่ยนวิธีคิด

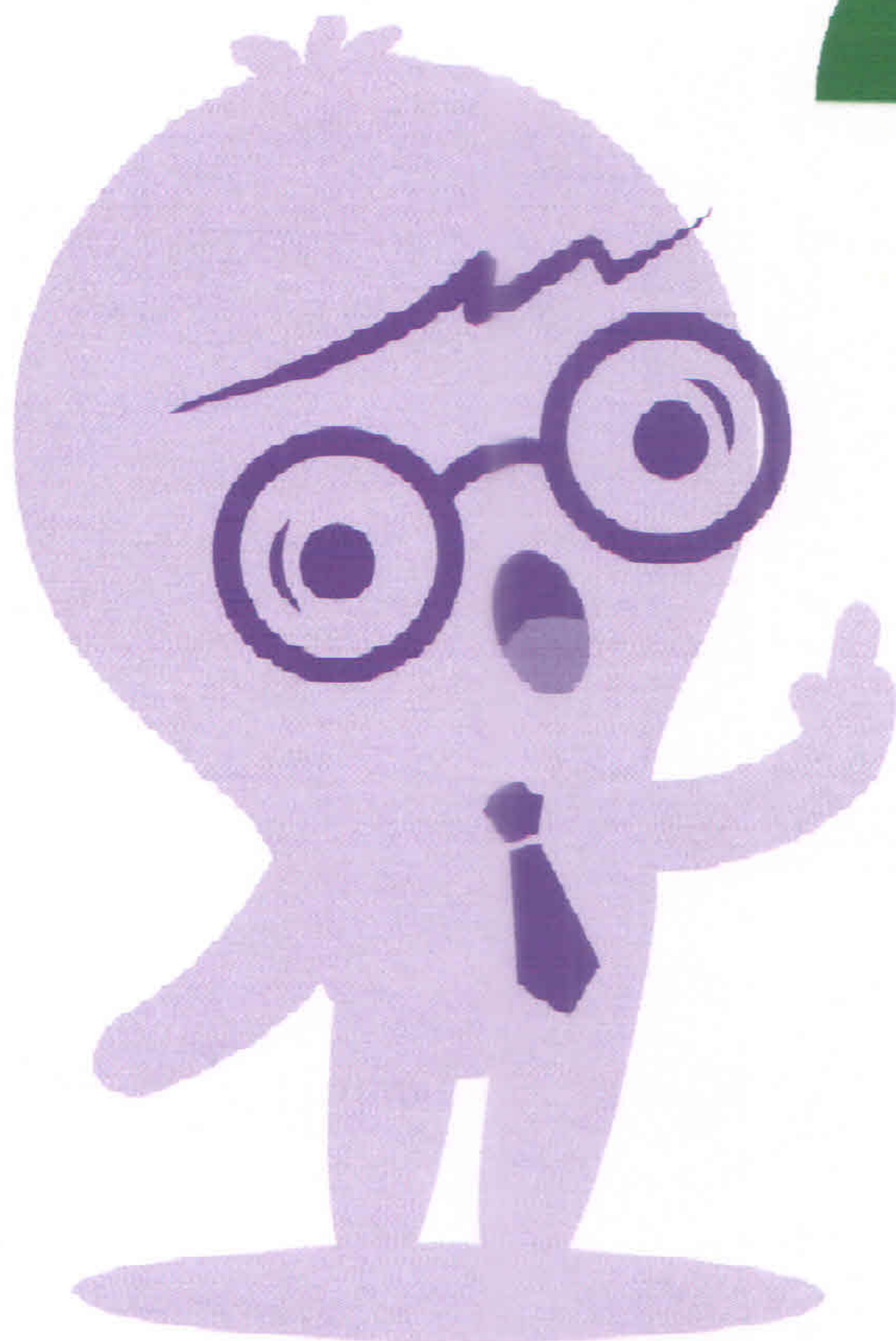
พฤติกรรมเปลี่ยน สังคมเปลี่ยน
ประเทศชาติเปลี่ยน โลกเปลี่ยน

ทำไมจึงใช้

ระบบเลขฐานสิบ (Analog)

และ ระบบเลขฐานสอง (Digital)
มาใช้แยกแยะการ แก่ “ทุกจริต”

๑๕

คู่มือ
ผลประโยชน์
ทับซ้อน
Conflict
of Interest

เรามาเข้าใจและมาคิดแบบระบบเลขกับเกอะ

Analog Thinking

ระบบเลข “ฐานสิบ” (decimal number system) หมายถึงระบบเลขที่มีตัวเลข ๑๐ ตัว คือ ๐ , ๑ , ๒ , ๓ , ๔ , ๕ , ๖ , ๗ , ๘ , ๙ เป็นระบบคิดเลขที่เราใช้ในชีวิตประจำวันกันมาตั้งแต่จำความกันได้ ไม่ว่าจะเป็นการใช้อธิบายปริมาณหรือบอกขนาด ช่วยให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันในการสื่อความหมาย สอดคล้องกับระบบ “Analog” ที่ใช้ค่าต่อเนื่องหรือสัญญาณซึ่งเป็นค่าต่อเนื่อง หรือแทนความหมายของข้อมูลโดยการใช้ฟังก์ชันที่ต่อเนื่อง หรือ Continuous

ระบบคิด “ฐานสิบ” หรือ Analog Thinking เป็นระบบการคิดวิเคราะห์ข้อมูลที่มีตัวเลขหลายตัว และอาจหมายถึงโอกาสที่จะเลือกได้หลายทาง เกิดความคิดที่หลากหลาย ซับซ้อน หากนำมาเปรียบเทียบกับการทำงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐ จะทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องคิดเยอะ ต้องใช้ดุลยพินิจเยอะ อาจจะนำประโยชน์ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวมมาปะปนกันได้ แยกประโยชน์ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวมออกจากกันไม่ได้

Digital Thinking

ระบบเลข “ฐานสอง” (binary number system) หมายถึง ระบบเลขที่มีสัญลักษณ์เพียงสองตัว คือ ๐ (ศูนย์) กับ ๑ (หนึ่ง) สอดคล้องกับการทำงานระบบ Digital ที่มีลักษณะการทำงานภายในเพียง ๒ จังหวะ คือ ๐ กับ ๑ หรือ ON กับ OFF ตัดเด็ดขาด หรือ Discrete

ระบบคิด “ฐานสอง” หรือ Digital Thinking เป็นระบบการคิดวิเคราะห์ข้อมูลที่สามารถเลือกได้เพียง ๒ ทางเท่านั้น คือ ๐ (ศูนย์) กับ ๑ (หนึ่ง) และอาจหมายถึงโอกาสที่จะเลือกได้เพียง ๒ ทาง เช่น ใช่ กับ ไม่ใช่ เท็จ กับ จริง ทำได้ กับ ทำไม่ได้ ประโยชน์ส่วนตน กับ ประโยชน์ส่วนรวม เป็นต้น จึงเหมาะกับการนำมาเปรียบเทียบกับ

การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ต้องสามารถแยกเรื่องตำแหน่งหน้าที่กับเรื่องส่วนตัวออกจากกันได้อย่างเด็ดขาด และไม่กระทำการที่เป็นการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวม

”

เมื่อนำระบบเลข

“ฐานสิบ Analog”

และ ระบบเลข “ฐานสอง Digital”

มาปรับใช้เป็นแนวคิด คือ

ระบบคิด “ฐานสิบ Analog” และ

ระบบคิด “ฐานสอง Digital”

จะเห็นได้ว่า...

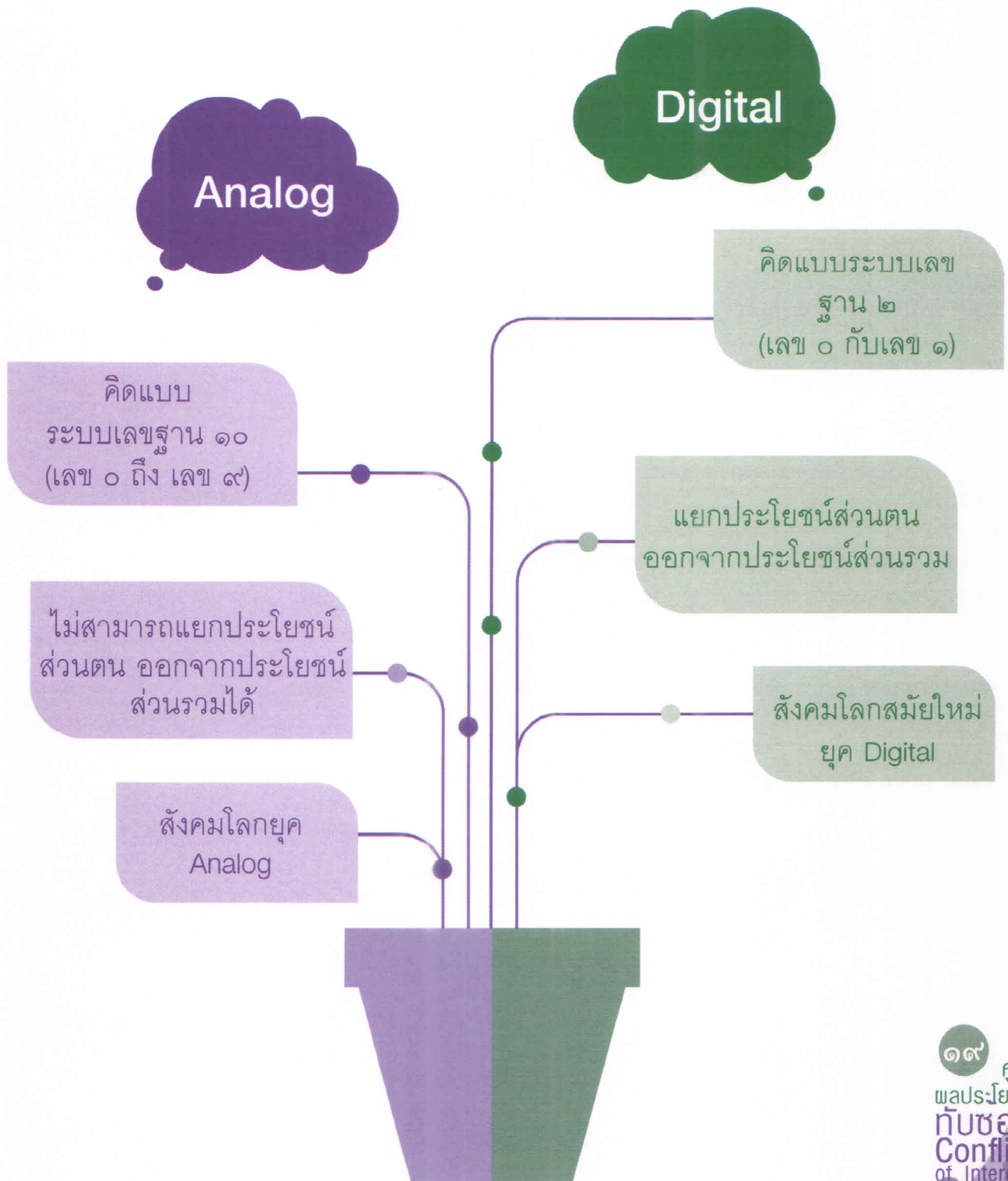
ระบบคิด “ฐานสิบ Analog” เป็นระบบการคิดวิเคราะห์ข้อมูลที่มีตัวเลขหลายตัว และอาจหมายถึงโอกาสที่จะเลือกได้หลายทาง เกิดความคิดที่หลากหลาย ซับซ้อน หากนำมาเปรียบเทียบกับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐ จะทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องคิดเยอะ ต้องใช้ดุลยพินิจเยอะ อาจจะนำประโยชน์ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวมมาปะปนกันได้ แยกประโยชน์ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวมออกจากกันไม่ได้

ระบบคิด “ฐานสอง Digital” เป็นระบบการคิดวิเคราะห์ข้อมูลที่สามารถเลือกได้เพียง ๒ ทางเท่านั้น คือ ๐ (ศูนย์) กับ ๑ (หนึ่ง) และอาจหมายถึงโอกาสที่จะเลือกได้เพียง ๒ ทาง เช่น ใช่ กับ ไม่ใช่, เท็จ กับ จริง, ทำได้ กับ ทำไม่ได้, ประโยชน์ส่วนตน กับ ประโยชน์ส่วนรวม เป็นต้น จึงเหมาะกับการนำมาเปรียบเทียบกับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ต้องสามารถแยกเรื่องตำแหน่งหน้าที่กับเรื่องส่วนตัวออกจากกันอย่างเด็ดขาด และไม่กระทำการที่เป็นการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวม

ระบบความคิด

“แยกแยะให้ได้เรื่องผลประโยชน์ทับซ้อน”

Analog

ฐาน

๑๐

Digital

ฐาน

๒

ระบบคิด

ใช้น้ำประปาหลวง
ล้างรถส่วนตัว

นำรถยนต์หลวง
มาใช้ธุระส่วนตัว

นำอุปกรณ์ไฟฟ้าส่วนตัว
มาชาร์ตที่ทำงาน

นำวัสดุครุภัณฑ์หลวง
ไปใช้ส่วนตัว

ใช้โทรศัพท์หลวง
ในเรื่องส่วนตัว

รับของขวัญจาก
ผู้มาติดต่อราชการ

ไม่ใช้น้ำประปาหลวง
ล้างรถส่วนตัว

ไม่นำรถยนต์หลวง
มาใช้ธุระส่วนตัว

ไม่นำอุปกรณ์ไฟฟ้า
ส่วนตัวมาชาร์ตที่ทำงาน

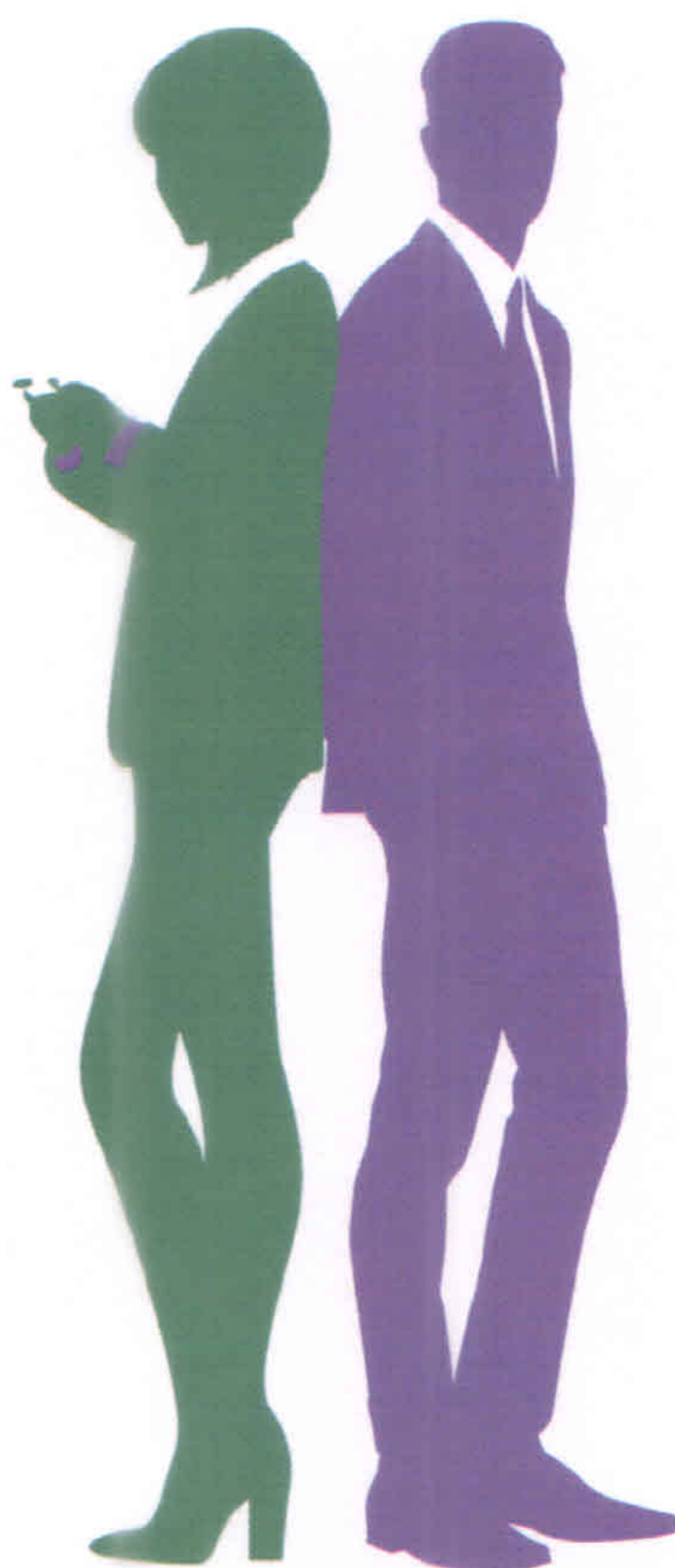
ไม่นำวัสดุครุภัณฑ์หลวง
ไปใช้ส่วนตัว

ไม่ใช้โทรศัพท์หลวง
ในเรื่องส่วนตัว

ไม่รับของขวัญจาก
ผู้มาติดต่อราชการ

คิดให้ได้ คิดให้ดี คิดให้เป็น

คิดให้ได้

๑. คิดก่อนทำ (ก่อนกระทำการทุจริต)
๒. คิดถึงผลเสียผลกระทบต่อประเทศชาติ (ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับประเทศในทุก ๆ ด้าน)
๓. คิดถึงผู้ได้รับบทลงโทษจากการกระทำการทุจริต (เอามาเป็นบทเรียน)
๔. คิดถึงผลเสียผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับตนเอง (จะต้องอยู่กับความเสี่ยงที่จะถูกร้องเรียน ถูกลงโทษไล่ออก และติดคุก)
๕. คิดถึงคนรอบข้าง (เสื่อมเสียต่อครอบครัวและวงศ์ตระกูล)
๖. คิดอย่างมีสติสัมปชัญญะ

๑. คิดแบบพอเพียง ไม่เบียดเบียนตนเอง ไม่เบียดเบียนผู้อื่น และไม่เบียดเบียนประเทศชาติ
๒. คิดอย่างรับผิดชอบตามบทบาทหน้าที่ กฎระเบียบ
๓. คิดตามคุณธรรมว่า "ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"

คิดให้ดี

คิดให้เป็น

๑. คิดแยกเรื่องประโยชน์ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวม ออกจากกันอย่างชัดเจน
๒. คิดแยกเรื่องตำแหน่งหน้าที่ กับ เรื่องส่วนตัวออกจากกัน
๓. คิดที่จะไม่นำประโยชน์ส่วนตนกับประโยชน์ส่วนรวมมาปะปนกัน มากำวักายกัน
๔. คิดที่จะไม่เอาประโยชน์ส่วนรวมมาเป็นประโยชน์ส่วนตน
๕. คิดที่จะไม่เอาผลประโยชน์ส่วนรวมมาตอบแทนบุญคุณส่วนตน
๖. คิดเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน เครือญาติ และพวกพ้อง

การปฏิบัติงานแบบใช้ระบบคิดฐานสอง (Digital)

“การที่เจ้าหน้าที่ของรัฐมีระบบการคิดที่สามารถแยกออกอย่างชัดเจนว่า สิ่งไหนถูก สิ่งไหนผิด สิ่งไหนทำได้ สิ่งไหนทำไม่ได้ สิ่งไหนคือประโยชน์ส่วนตน สิ่งไหนคือประโยชน์ส่วนรวม ไม่นำมาปะปนกัน ไม่นำสิ่งของราชการมาใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตน ไม่เบียดบังราชการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมหรือ ของหน่วยงานเหนือกว่าประโยชน์ของส่วนตน ไม่แสวงหาประโยชน์จากตำแหน่งหน้าที่ ราชการ ไม่รับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากการปฏิบัติหน้าที่ กรณีเกิดการขัดกัน ระหว่างประโยชน์ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวม จะต้องยึดประโยชน์ส่วนรวมเป็นหลัก

การปฏิบัติงานแบบใช้ระบบคิดฐานสิบ (Analog)

“การที่เจ้าหน้าที่ของรัฐยังมีระบบการคิดที่นำประโยชน์ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวมมาปะปนกันไปหมด แยกแยะไม่ออกว่าสิ่งไหน คือประโยชน์ส่วนตน สิ่งไหนคือประโยชน์ส่วนรวม นำสิ่งของราชการมาใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตน เบียดบังราชการ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนเหนือกว่าประโยชน์ของส่วนรวม หรือของหน่วยงาน จะคอยแสวงหาประโยชน์จากตำแหน่งหน้าที่ราชการเพื่อตนเอง เครือญาติหรือพวกพ้อง กรณีเกิดการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวม จะต้องยึดประโยชน์ส่วนตนเป็นหลัก

บอกเล่าฐานสืบ ที่คิดแบบ Analog

การใช้รถหลวง

การใช้รถหลวงส่วนกลางเป็นพาหนะไป-กลับ ระหว่างบ้านพักกับที่ทำงานได้หรือไม่

มีประเด็นตัวอย่างว่า ข้าราชการหน่วยงานของรัฐแห่งหนึ่ง ได้นำรถยนต์ส่วนกลางซึ่งเป็นรถที่มีไว้เพื่อกิจการอันเป็นส่วนรวมของหน่วยงานไปใช้ในลักษณะรถประจำตำแหน่ง โดยข้าราชการหน่วยงานของรัฐจะโทรศัพท์สั่งการพนักงานขับรถโดยตรง และให้พนักงานขับรถเป็นผู้เก็บกุญแจรถไว้ และยังให้พนักงานขับรถนำรถยนต์ดังกล่าวไปรับ-ส่งตนเองระหว่างบ้านพักกับหน่วยงานในช่วงเช้าและเย็นด้วย โดยไม่มีการจัดทำเอกสารควบคุมการใช้รถตามระเบียบทางราชการ ทำให้ไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าใช้รถเพื่องานราชการหรือไม่ หรือเมื่อเสร็จสิ้นการใช้งานในแต่ละวันได้นำรถมาเก็บรักษาที่โรงเก็บรถภายในหน่วยงานหรือไม่

กรณีนี้ สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินชี้มูลว่าเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยรถราชการ พ.ศ. ๒๕๒๓ กระทำการทุจริตและใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่เงินหรือทรัพย์สินของทางราชการ โดยอาศัยโอกาสที่ตนมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาอนุญาตใช้รถยนต์ส่วนกลาง แต่กลับนำรถยนต์ไปใช้ในลักษณะที่เป็นรถประจำส่วนตัว การใช้รถยนต์ไป-กลับที่พักเป็นประจำส่วนตัว แม้จะมีระยะทางสั้นๆ หรือใช้รถยนต์ไปในสถานที่อื่นๆ เช่น ไปรับประทานอาหารกลางวันหรือไปทำธุระส่วนตัวก็ถือว่าเป็น

การใช้รถยนต์ที่ไม่เป็นไปตามระเบียบของทางราชการ และเป็นการกระทำการทุจริตซึ่งจะต้องถูกดำเนินการทางอาญาและทางวินัย นอกจากคนใช้รถยนต์จะมีความผิดแล้ว เจ้าหน้าที่ฝ่ายพัสดุ เจ้าหน้าที่ฝ่ายการเงิน และผู้อนุมัติเบิกจ่ายค่าน้ำมันก็จะถูกดำเนินการทางวินัยด้วย รวมทั้งเรียกเงินค่าน้ำมันทั้งหมดคืนราชการ

ดังนั้น การใช้รถยนต์ส่วนกลางต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ที่ทางราชการกำหนดไว้ ไม่ควรใช้ในลักษณะที่เป็นการส่วนตัว และหากมีความจำเป็นที่จะใช้นอกเหนือจากภารกิจที่ได้รับมอบหมายนั้น ก็ควรจะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือก่อน เพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายในภายหน้า

กรณีนี้ เป็นเรื่องล้อแหลมที่มีการกระทำกันแทบทุกหน่วยงานด้วยความเคยชิน โดยคิดไปเองว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย เมื่อไหร่ที่พลาดพลั้งมีการเอาผิดกันขึ้นมา ก็เกิดความเสียหายแก่ผู้กระทำความผิดโดยใช้เหตุ

คัดลอกจากคอลัมน์ มุมข้าราชการ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับที่ ๒๑๕๔๘ ปีที่ ๖๘ ฉบับวันพฤหัสบดีที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๐

๒๓ คู่มือ
ผลประโยชน์
กับข้อ
Conflict
of Interest

เรื่อง ทมอขอไปประชุม

ใช้งบประมาณจากบริษัทฯไปประชุม สัมมนา อบรม ดูงานได้หรือไม่

มีประเด็นว่าคุณหมอตานหนึ่งจะเดินทางไปประชุมที่จังหวัดหนึ่ง โดยได้รับการสนับสนุนจากบริษัทฯ ซึ่งคุณหมอแจ้งว่าบริษัทฯไม่มีความสัมพันธ์กับตนภายในหน่วยงาน จะสัมพันธ์กับตนเฉพาะที่คลินิกเท่านั้น โดยที่ผู้บังคับบัญชาไม่พิจารณาอนุญาตให้ไปประชุม จึงขอใช้วันลาพักผ่อนเพื่อไปประชุม

กรณีนี้ ถือว่าเป็นการไม่ปฏิบัติตามประกาศคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าด้วยหลักเกณฑ์การรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดโดยธรรมจรรยา พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งออกตามความมาตรา ๑๐๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่กำหนดห้ามเจ้าหน้าที่ของรัฐรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากบุคคล นอกเหนือจากทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดอันควรได้ตามกฎหมาย หรือกฎ ข้อบังคับ ที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เว้นแต่การรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด ตามธรรมจรรยาที่ประกาศไว้ในประกาศนี้ คือการรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากญาติหรือบุคคลที่ให้แก่ในโอกาสต่างๆ โดยปกติตามขนบธรรมเนียมประเพณีหรือวัฒนธรรม หรือให้แก่ตามมารยาทที่ปฏิบัติกันในสังคม โดยกำหนดให้รับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากญาติซึ่งให้โดยเสน่หาตามจำนวนที่เหมาะสมตามฐานะานุรูปรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากบุคคลอื่นซึ่งมิใช่ญาติมีราคาหรือมูลค่าในการรับจากแต่ละบุคคล แต่ละโอกาสไม่เกินสามพันบาท รับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดที่การให้นั้นเป็นการให้ในลักษณะบุคคลทั่วไป หากการรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ หรือมีราคาหรือมีมูลค่าเกินกว่าสามพันบาทซึ่งเจ้าหน้าที่ของรัฐได้รับมาแล้วโดยมีความจำเป็นอย่างยี่งที่ต้องรับไว้เพื่อรักษาไมตรี มิตรภาพ หรือความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นต้องแจ้งรายละเอียดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการรับทรัพย์สินหรือประโยชน์นั้นต่อผู้บังคับบัญชา ซึ่งเป็นหัวหน้าส่วนราชการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นสังกัดในทันทีที่สามารถกระทำได้ เพื่อให้วินิจฉัยว่ามีความจำเป็น ความเหมาะสม และสมควรที่จะให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นรับทรัพย์สินหรือประโยชน์นั้นไว้เป็นของตนหรือไม่ ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวมที่เกิดจากการรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๐๓/๑ ให้ถือเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ต้องระวางโทษตามมาตรา ๑๒๒ จำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เรื่องนี้เป็นเรื่องล่อแหลมที่อาจมีการกระทำกันด้วยการรู้เท่าไม่ถึงการณ์โดยคิดว่าใช้วันพักร้อนซึ่งถือเป็นเรื่องส่วนตัว และบริษัทฯมีความสัมพันธ์กับตนเฉพาะที่คลินิกเท่านั้น การกระทำดังกล่าว จำเป็นที่คุณหมอ จะต้องขออนุมัติจากผู้บังคับบัญชาเป็นลายลักษณ์อักษร ต้องระบุด้วยว่าได้รับการสนับสนุนจากบริษัทฯหรือบริษัทเอกชนที่มีค่าใช้จ่ายไปประชุม สัมมนา อบรม ดูงาน หรือบรรยายทางวิชาการ ทั้งในและต่างประเทศ หากแม้ผู้บังคับบัญชาจะไม่อนุญาต แม้จะใช้วันลาพักผ่อนก็ตาม

เรื่องเล่าขานชาวฐานสิบ ของสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

เรื่อง ลูกกตัญญู

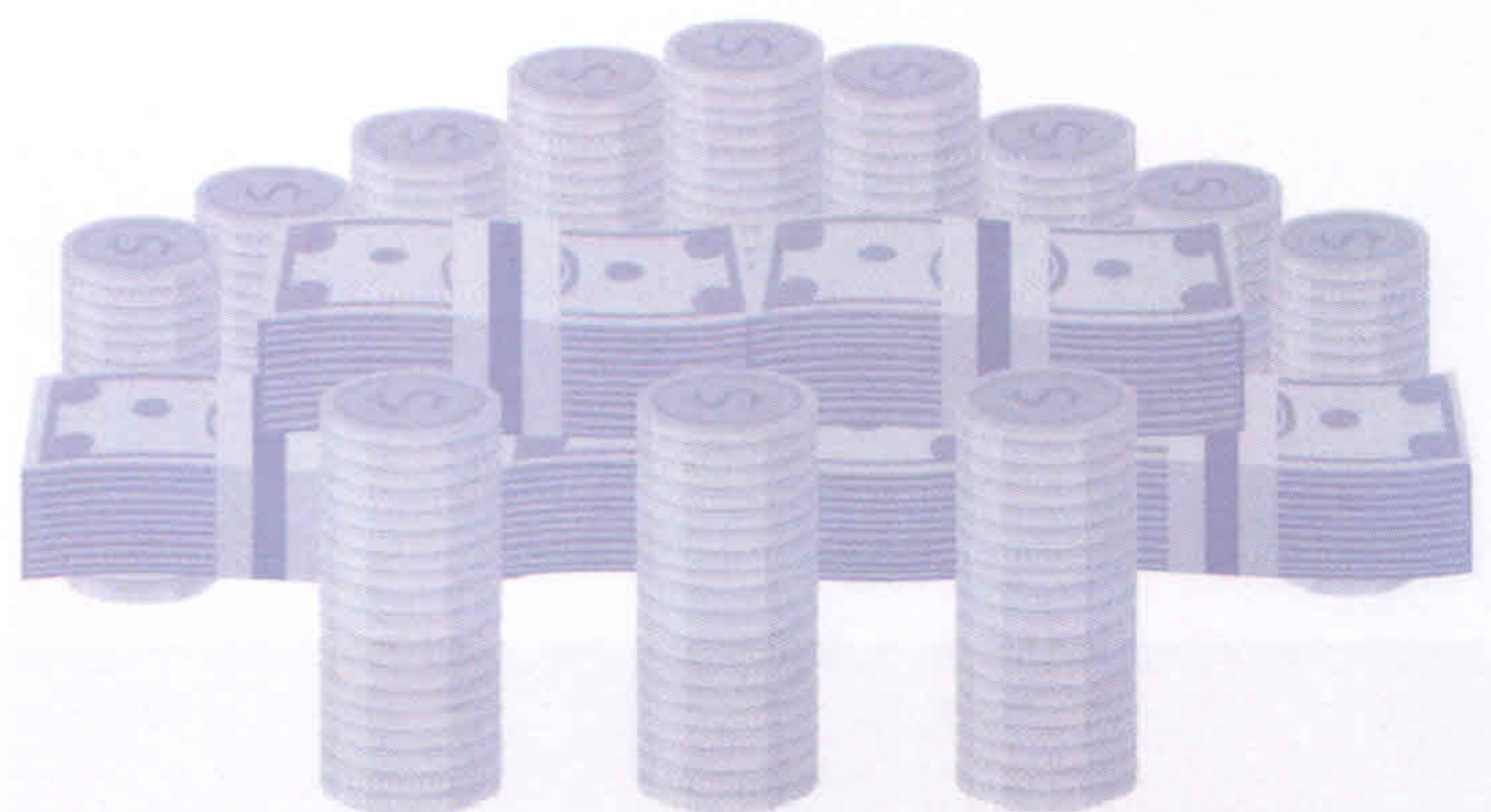
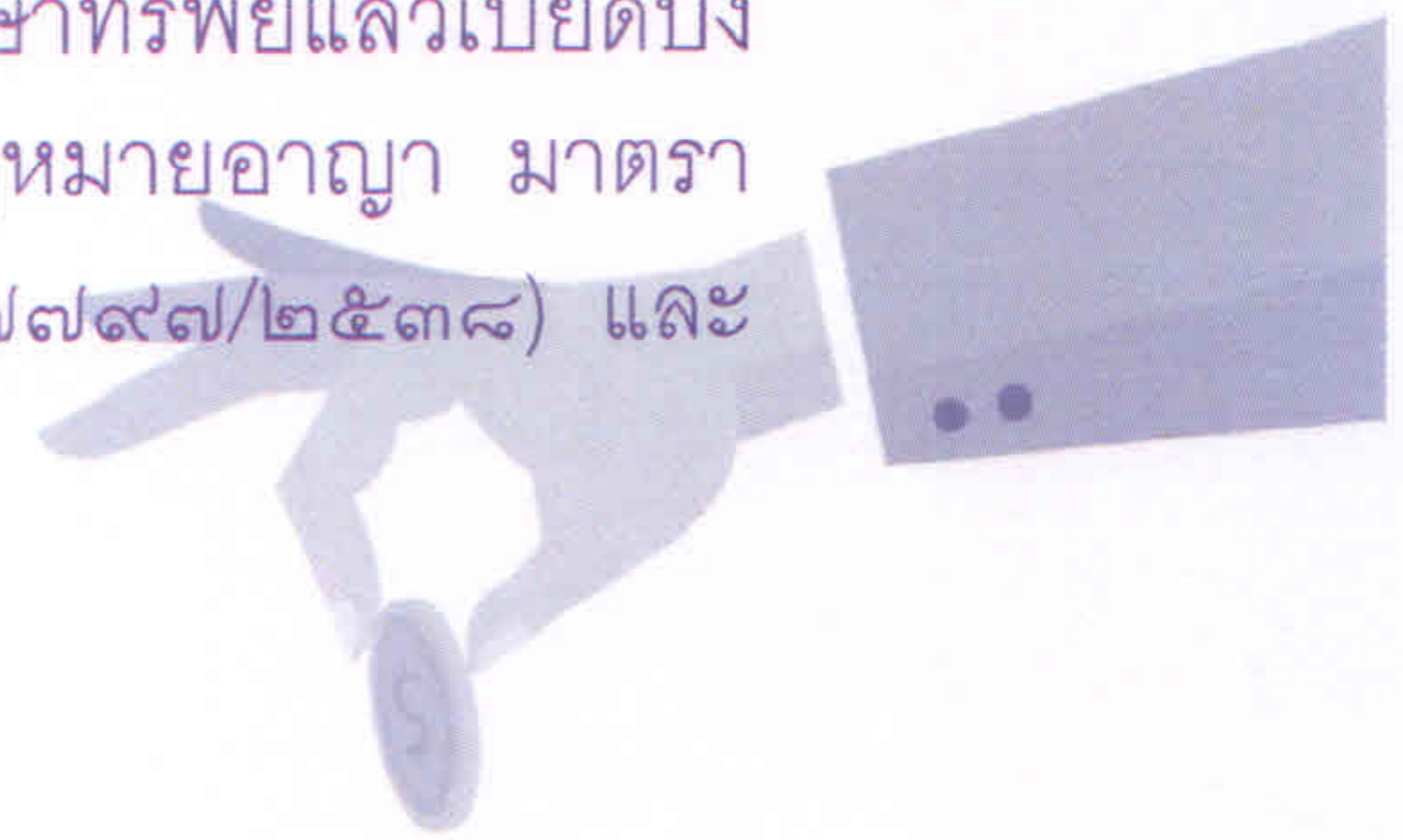
นายบุญมี ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน ๕ ได้เขียนใบเสร็จรับเงินของสถานีนามัย (ตั้นฉบับ) ว่าได้รับเงินค่ายาจากนางบุญน้อย มารดาของตน ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สังกัดหน่วยงานหนึ่ง และเขียนชื่อของตนเองและเขียนชื่อและตำแหน่งของเจ้าหน้าที่อื่นของสถานีนามัยลงในใบเสร็จรับเงินทั้งตั้นฉบับและฉบับสำเนาว่าเป็นผู้รับเงินจากนางบุญน้อย โดยที่นางบุญน้อย ไม่ได้มาตรวจและรักษาพยาบาลที่สถานีนามัยแต่อย่างใด ส่วนสำเนาใบเสร็จรับเงินนั้นนายบุญมีได้เขียนวันที่รับเงินมีทั้งที่ตรงและไม่ตรงกับตั้นฉบับและเขียนว่าได้รับเงินค่าบริการจำนวน ๓๐ บาท จากผู้มารับบริการรายอื่น และนำเงินตามจำนวนที่ระบุในสำเนาใบเสร็จรับเงินจำนวน ๙ ฉบับๆ ละ ๓๐ บาท รวมจำนวน ๒๗๐ บาท ส่งเป็นรายได้เงินบำรุงของสถานีนามัย ส่วนใบเสร็จรับเงินตั้นฉบับจำนวน ๙ ฉบับเขียนว่าได้รับเงินค่ายาจากนางบุญน้อย จำนวน ๒,๔๐๐ บาท ๒,๘๕๐ บาท ๗๖๐ บาท ๓,๒๔๐ บาท ๓,๖๑๐ บาท ๔,๗๓๐ บาท ๓,๗๕๐ บาท ๔,๖๒๐ บาท และ ๔,๕๐๐ บาท ตามลำดับ จากนั้นได้นำไปให้กับนางบุญน้อย ใช้เป็นหลักฐานและเบิกเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลจากหน่วยงานต้นสังกัด เป็นเงินรวมจำนวน ๓๐,๑๐๐ บาท นายบุญมี ได้ให้การยอมรับว่าตนได้ออกใบเสร็จรับเงินดังกล่าวจริง โดยให้เหตุผลว่าตนต้องการช่วยเหลือมารดาที่ต้องการใช้เงิน ตนไม่มีเงินเก็บ มีบุตร ๒ คน และมีหลานฝ่ายภรรยาที่ตนต้องรับผิดชอบส่งเรียนอีก ๓ คน ทั้งนี้ ได้มีการคืนเงินที่เบิกค่ารักษาพยาบาล จำนวน ๓๐,๑๐๐ บาท ให้กับหน่วยงานต้นสังกัดของนางบุญน้อย แล้ว

พฤติกรรมของนายบุญมี ดังกล่าว เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ จังหวัดได้มีคำสั่งลงโทษปลดนายบุญมี ออกจากราชการ อนึ่ง กรณีของนายบุญมี ควรลงโทษไล่ออกจากราชการตามมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ดังกล่าว

เรื่อง กินหมึกกับกระดาด

พนักงานอัยการ ได้เป็นโจทก์ฟ้องนายโย ได้เป็นเจ้าพนักงานสาธารณสุขอำเภอ เป็นจำเลย สรุปรว่านายโย ได้เบิกเงินนอกงบประมาณประเภทเงินบำรุงของสถาน บริการสาธารณสุข จำนวน ๙,๐๐๐ บาทในบัญชีธนาคารกรุงไทย จำกัด แล้วเบียดบัง เอาเงินไปเป็นของตนเองหรือของผู้อื่นโดยทุจริต และสั่งการให้ผู้ช่วยสาธารณสุข อำเภอ จัดทำเอกสารบันทึกข้อความเรื่องขออนุมัติยืมเงินบำรุงของสถานบริการ สาธารณสุขเพื่อจัดซื้อวัสดุสำนักงาน คือ กระดาษโรเนียว กระดาษไข และหมึก โรเนียว เป็นเงิน ๙,๐๐๐ บาท แล้วนายโย ลงลายมือชื่ออนุมัติให้ยืมเงินดังกล่าว โดยลงวันที่ย้อนหลัง ซึ่งความจริงแล้วไม่ได้มีการจัดซื้อวัสดุดังกล่าว และ นายโย ได้ขอให้ห้างหุ้นส่วนจำกัดวิทยา ออกใบเสร็จรับเงินเป็นค่าวัสดุสำนักงาน รวมเงิน ๙,๐๐๐ บาท ให้ตนเพื่อนำไปใช้เป็นพยานหลักฐานยืนยันว่าได้ซื้อสินค้าดังกล่าว จากห้างหุ้นส่วนจำกัดวิทยา อันเป็นความเท็จ ซึ่งความจริงไม่ได้มีการซื้อสินค้า และได้จ่ายเงินตามใบเสร็จรับเงินดังกล่าวแต่อย่างใด ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า นายโย มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๗ (เจ้าพนักงาน ยักยอกทรัพย์) และมาตรา ๑๖๒(๑) (เจ้าพนักงานรับรองเอกสารเท็จ) ลงโทษจำคุก รวม ๖ ปี จำเลยฎีกาว่าตนไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๗ ศาลฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่า“จำเลยรับราชการในตำแหน่งสาธารณสุขอำเภอเป็น เจ้าพนักงานตามกฎหมายมีหน้าที่รักษาเงินตามที่โจทก์ฟ้องเมื่อจำเลยถอนเงิน ดังกล่าวมาแล้วเบียดบังเอาเป็นของจำเลยเสียโดยทุจริต แม้เงินดังกล่าวจะเป็น เงินของสถานอนามัยไม่ใช่เงินของสำนักงานสาธารณสุขอำเภอที่จำเลยเป็นเจ้า พนักงานอยู่ และเงินดังกล่าวเป็นเงินบำรุงนอกงบประมาณดังที่จำเลยฎีกาก็ตาม การกระทำของจำเลยเข้าลักษณะเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่รักษาทรัพย์แล้วเบียดบัง ทรัพย์นั้นเป็นของตนเองโดยทุจริต จึงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๗ ดังที่โจทก์ฟ้อง” พิพากษายืน(คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๗๔๗/๒๕๓๘) และ จังหวัดได้ลงโทษไล่นายโย ออกจากราชการ อีกด้วย

เรื่อง น้ำเกลือของหมอ

นางเก็บ ตำแหน่งนักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการ ได้รักษาพยาบาลนางสายทิพย์บนสถานีนอนามัย ซึ่งมีอาการคลื่นไส้อาเจียน เวียนศีรษะ ท้องเสีย และความดันโลหิตต่ำนางเก็บ ได้คิดค่าน้ำเกลือทางเส้นเลือด เป็นเงิน ๒๐๐ บาท โดยไม่ได้ออกไปเสร็จรับเงินให้เพราะเป็นน้ำเกลือส่วนตัวของนางเก็บ ต่อมาได้มีผู้ร้องเรียนในเรื่องนี้ขึ้น นอกจากนี้ นางเก็บ ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับการจัดการอบรมอาสาสมัครสาธารณสุข (อสม.) ยังได้เรียกเก็บเงินจากนายหยุด ซึ่งเข้าอบรมเป็นอสม.โดยอ้างว่าเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการอบรมและได้นำเงินดังกล่าวไปใช้ส่วนตัว

พฤติการณ์ของนางเก็บ ดังกล่าว เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานอาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนหาผลประโยชน์ให้แก่ตนเอง และฐานกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๓(๓) และมาตรา ๘๓(๕) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ ลงโทษตัดเงินเดือน จำนวน ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน

เรื่อง เก็จเจ็ดร้อยบาท

นายบุญมี ข้าราชการ ไม่ได้ออกไปปฏิบัติราชการในการออกหน่วยเพื่อให้บริการตรวจรักษาผู้ป่วยนอกสถานที่แต่ได้ทำเอกสารรายงานว่าได้ออกไปปฏิบัติราชการและขอเบิกเงินค่าตอบแทนในการออกไปปฏิบัติงานนอกสถานที่และได้รับเงินค่าตอบแทนไปจำนวน ๗๐๐ บาท โดยที่ไม่ได้ออกไปปฏิบัติงานจริงเมื่อมีการตรวจสอบเรื่องร้องเรียนในเรื่องดังกล่าว นายบุญมี ได้จัดทำเอกสารเป็นเท็จนำมาแสดงว่าตนได้ตรวจรักษาผู้ป่วยจำนวนหนึ่งและเป็นผู้ที่บันทึกข้อมูลในเอกสารการตรวจรักษาผู้ป่วยด้วยลายมือของตนเอง เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันว่าตนได้ไปปฏิบัติงานในวันที่มีการเบิกจ่ายเงินดังกล่าวจริง

พฤติการณ์ของนายบุญมี ดังกล่าว เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ ลงโทษปลดออกจากราชการ

อนึ่ง ก.พ. ได้มีมติกำหนดโทษทางวินัยแก่ข้าราชการที่เบิกเบี้ยเลี้ยง ค่าพาหนะเดินทาง และเงินอื่นในทำนองเดียวกัน เป็นเท็จ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ.ที่ นร ๐๗๐๙.๒/ว๔ ลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๓๖ สรุปว่าการใช้สิทธิขอเบิกเงินราชการเป็นเท็จโดยเจตนาทุจริตฉ้อโกงเงินของทางราชการอย่างแนชัดนั้น เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง จะต้องลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงตามควรแก่กรณี

เรื่อง ขยายของหลวง

นายสมยา ข้าราชการ มีหน้าที่ให้บริการจ่ายยาผู้ป่วยนอก ได้นำยาของทางราชการไปจำหน่าย ผ่านทางเว็บไซต์ ชื่อ www.phramasomyar.com เมื่อทางหัวหน้าห้องจ่ายยาผู้ป่วยนอกและหัวหน้ากลุ่มงาน เภสัชกรรมทราบเรื่องนี้ จึงได้ปรึกษากัน และทำการล่อซื้อยาจำนวน ๓ รายการ คือ ยา TELFAST ๖๐ มิลลิกรัม ๑๐๐ เม็ด ยา SERITIDE ACCUHALER จำนวน ๑ หลอด และยา RHINOCORT จำนวน ๑ หลอด โดยได้ทำสัญลักษณ์เป็นจุดด้วยปากกาเมจิกที่กล่องยาทั้งสามชนิด ซึ่งเป็นยาของโรงพยาบาลและวางไว้ที่บนชั้นวางยาจำหน่ายทั้งชั้น ซึ่งตั้งอยู่ในห้องบริการจ่ายยาผู้ป่วยนอก จากนั้นก็ได้ทำการสั่งซื้อยาทั้งสามชนิดดังกล่าวผ่านทางเว็บไซต์ดังกล่าว และเมื่อได้รับกล่องพัสดุที่สั่งซื้อมาแล้ว พบว่าหน้ากล่องพัสดุระบุชื่อผู้ส่ง คือ ร้านสมยาเภสัช ซึ่งเป็นของนายสมยา และภายในกล่องพัสดุพบว่ามียา TELFAST ๖๐ มิลลิกรัม ๑๐๐ เม็ด ยา SERITIDE ACCUHALER จำนวน ๑ หลอด และยา RHINOCORT จำนวน ๑ หลอด ตามจำนวนที่สั่งซื้อและเป็นยาของทางราชการที่ได้ทำสัญลักษณ์ไว้

พฤติการณ์ของนายสมยาดังกล่าว เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ตามมาตรา ๘๕(๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ ลงโทษไล่ออกจากราชการ

เรื่อง เวชกรรม (ของ) ครอบครัว

นายแพทย์เวชกรรม ผู้อำนวยการโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เห็นว่ามีแพทย์ปฏิบัติงานไม่เพียงพอกับปริมาณคนไข้ ซึ่งมีวันละประมาณ ๒๐๐-๓๐๐ คน ประกอบกับในเดือนกุมภาพันธ์-มีนาคมของทุกปี แพทย์ที่ปฏิบัติงานใกล้จะครบกำหนดระยะเวลาชดใช้ทุนและใช้สิทธิ์ขอลากิจ ลาพักผ่อน ก่อนขอลาออกจากราชการหรือเตรียมตัวลาศึกษาต่อแพทย์ประจำบ้าน ทำให้ในช่วงเวลาดังกล่าวโรงพยาบาลประสบปัญหาขาดแคลนแพทย์เกือบทุกปี นายแพทย์เวชกรรม ผู้อำนวยการโรงพยาบาล จึงขอให้สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด สนับสนุนแพทย์จากโรงพยาบาลอื่นที่อยู่ใกล้เคียง มาช่วยอยู่เวรปฏิบัติงานในช่วงนอกเวลาราชการตั้งแต่ ๑๖.๓๐-๐๘.๓๐ น. ส่วนในเวลาราชการปกติ ๐๘.๓๐-๑๖.๓๐ น. แพทย์แต่ละคนต้องปฏิบัติงานในหน่วยงานของตนเอง จึงไม่มีแพทย์มาช่วยปฏิบัติงานตรวจรักษาผู้ป่วย จึงหาทางแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแพทย์ตรวจในเวลาราชการ โดยการใช้พยาบาลเวชปฏิบัติช่วยแพทย์

ตรวจรักษา แต่ผู้ป่วยไม่ให้การยอมรับ ต้องการตรวจรักษากับแพทย์เท่านั้นและมีผู้ร้องเรียนว่าไม่มีแพทย์ตรวจ จึงประกาศรับสมัครแพทย์ปฏิบัติงานในเวลาราชการทางเว็บไซต์และติดต่อแพทย์ตามเอกชนใกล้เคียงเพื่อช่วยตรวจรักษาผู้ป่วย แต่ไม่ค่อยมีแพทย์สนใจ นายแพทย์เวชกรรม ผู้อำนวยการโรงพยาบาล จึงขอให้นายช่วย ซึ่งเป็นบุตร และนางสาวเพื่อน เพื่อนของบุตรซึ่งได้รับหนังสือรับรองว่าจะจบการศึกษาแพทยศาสตรบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง มาช่วยตรวจคนไข้ในเวลาราชการชั่วคราวไปก่อน จนกว่าจะหาแพทย์ได้ เริ่มตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์-เมษายน ๒๕๕๖ ในอัตรา ๔,๐๐๐ บาทต่อวัน โดยการตรวจของบุคคลทั้งสองอยู่ในความควบคุมของนายสอน โดยนายแพทย์เวชกรรม ให้เหตุผลว่าเหตุที่ต้องจ้างบุตรและเพื่อนของบุตร (นายช่วย และนางสาวเพื่อน) ทำการตรวจรักษาคนไข้ เนื่องจากมีผู้ป่วยนอกจำนวนมาก แต่แพทย์ไม่เพียงพอ ซึ่งเป็นปัญหาที่เคยเกิดขึ้นหลายครั้งเป็นประโยชน์ต่อทางราชการและประชาชน ส่วนอัตราค่าจ้างก็เป็นอัตราเดียวกับที่จ้างแพทย์อื่น

พฤติการณ์ของนายแพทย์เวชกรรม แม้ว่าไม่มีเจตนาทุจริต แต่การที่จ้างบุคคลที่ไม่มีใบประกอบวิชาชีพเวชกรรมจากแพทยสภา แม้ได้รับการรับรองจากสำนักทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยฯ ว่าเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ ๖ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยฯ และคาดว่าจะสำเร็จการศึกษาในภาคการศึกษาต้นปีการศึกษา ๒๕๕๖ ทำการตรวจรักษาผู้ป่วย ในอัตรา ๔,๐๐๐ บาทต่อ ๘ ชั่วโมง แต่เป็นการไม่จ้างแพทย์ที่มีใบอนุญาตในการตรวจรักษาผู้ป่วย แม้ข้อเท็จจริงยังฟังไม่ได้ว่านายแพทย์เวชกรรม กระทำการโดยมีเจตนาเพื่อแสวงหาประโยชน์ อันมิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย สำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยทุจริต แต่เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ ตามมาตรา ๘๒ (๒) ประกอบด้วยมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่นายแพทย์เวชกรรมได้เกษียณอายุราชการ จึงให้งดโทษความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๒ ของกฎ ก.พ.ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

เรื่อง เบิกให้... ทมด

นายแพทย์เบิกหมด ผู้อำนวยการโรงพยาบาล กำหนดให้แพทย์อยู่เวรนอกเวลาราชการและเบิกค่าตอบแทนเพิ่มเป็นเวลละ ๒ คน โดยไม่ได้คำนึงถึงสถานะเงินบำรุงและความจำเป็นและมีได้เสนอให้คณะกรรมการบริหารโรงพยาบาลพิจารณา และมีได้เกิดจากการเสนอความเห็นของผู้เกี่ยวข้อง เช่น องค์การแพทย์ฝ่ายการพยาบาล ฝ่ายบริหารทั่วไป เพื่อพิจารณาเหตุผลความจำเป็น แต่เป็นการสั่งการด้วยการใช้อำนาจหน้าที่ในฐานะผู้อำนวยการโรงพยาบาล และมีได้ปฏิบัติตามข้อบังคับของกระทรวงสาธารณสุขกำหนด พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๕ ซึ่งกำหนดว่าการจ่ายเงินค่าตอบแทนให้แก่เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานให้กับหน่วยบริการในสังกัดที่ได้รับคำสั่งหรือได้รับมอบหมายให้บริการหรือสนับสนุนบริการในงานด้านต่างๆ ให้พิจารณาตามความเหมาะสมกับความจำเป็นและไม่เป็นภาระต่อสถานะเงินบำรุงของหน่วยบริการ ฯลฯ โดยก่อนนั้นโรงพยาบาล ได้จัดให้แพทย์อยู่เวรนอกเวลาราชการเพื่อรอรับคำสั่ง (on call) เพียง ๑ คน แต่ในปี ๒๕๕๐ นายแพทย์เบิกหมด ได้สั่งการให้แพทย์อยู่เวร (on call) เพิ่มเป็น ๒ คน ทำให้โรงพยาบาลต้องรับภาระในการเบิกจ่ายค่าตอบแทนเป็นจำนวนมาก ทั้งที่ปริมาณงานและคนไข้มิได้เพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนประชากรและโรงพยาบาลใกล้เคียงที่มีขนาดเดียวกัน

จากการตรวจสอบวันที่อยู่เวรบางเวรยังปรากฏว่าซ้ำซ้อนกับวันที่ นายแพทย์เบิกหมดได้รักษาคนไข้ที่คลินิกของตนเอง จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะได้อยู่เวรที่โรงพยาบาล และรักษาคนไข้ที่คลินิกในเวลาเดียวกัน โดยที่เจ้าหน้าที่ได้ทักท้วง เช่น หัวหน้าฝ่ายบริหารงานทั่วไป หัวหน้าฝ่ายเภสัชกรรม และนำเรื่องหารือนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด แต่นายแพทย์เบิกหมด ไม่รับฟังและกระทำการตามที่ตนเองต้องการ ทำให้โรงพยาบาลต้องจ่ายเงินค่าตอบแทนเพิ่มมากขึ้นโดยไม่มี ความจำเป็น ทำให้นายแพทย์เบิกหมดและแพทย์คนอื่นๆ ได้รับประโยชน์ ทำให้โรงพยาบาลเสียหายเป็นเงิน จำนวน ๑,๐๘๘,๑๐๐ บาท ต่อมาหลังจากที่นายแพทย์เบิกหมดได้รับคำสั่งย้ายไปปฏิบัติราชการแห่งอื่นในระหว่างการสอบสวน คณะกรรมการบริหารโรงพยาบาลได้มีการประชุมและมีมติให้มีแพทย์อยู่เวรและไม่มีการจัดเวรซ้ำซ้อน ทำให้ค่าตอบแทนจากเดิมที่ต้องจ่ายค่าตอบแทนแพทย์เวร ลดลงจากเดิมเดือนละประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ บาท พฤติการณ์ของนายแพทย์เบิกหมด เป็นการใช้อำนาจหน้าที่ในฐานะผู้อำนวยการโดยมิชอบ โดยเจตนาเพื่อให้ตนเองได้ประโยชน์รับเงินค่าตอบแทนจากการสั่งให้จัดแพทย์เพิ่มและเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนจากอัตราที่ประเภท on call เป็นการเบิกค่าตอบแทนในอัตราประเภทอยู่เวรเพื่อรักษาพยาบาลประจำสถานบริการ ในอัตราเวลละ ๙๐๐ บาท โดยไม่มีเหตุผลและความจำเป็นเพียงพอ เป็นการใช้อำนาจโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองและบุคคลอื่นได้

ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นเหตุให้โรงพยาบาลได้รับความเสียหายที่ต้องเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทน เป็นเงินจำนวน ๑,๐๘๘,๑๐๐ บาท เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ ประกอบกับมาตรา ๑๓๑ และมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษไล่ออกจากราชการ และชดใช้เงินจำนวนดังกล่าว

เรื่อง คบหลวงใช้ของหลวง

นายแพทย์ฐานสืบ ตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาล ถูกร้องเรียนว่าเปิดสถานพยาบาลส่วนตัว (คลินิก) ได้อาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการ ในฐานะแพทย์ผู้ตรวจรักษาและสั่งให้งานชั้นสูงของโรงพยาบาลทำการตรวจเลือดและสิ่งชั้นสูงของคนไข้ที่คลินิกส่วนตัว โดยใช้วัสดุอุปกรณ์และนำยาของโรงพยาบาล ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๕๕ คิดเป็นค่าใช้จ่ายจำนวนเงิน ๙๒๔,๖๑๐ บาท นายแพทย์ฐานสืบชี้แจงว่าตนเองเป็นเจ้าของสถานพยาบาล (คลินิก) ได้มอบหมายให้ภรรยาเป็นผู้ดูแลสถานพยาบาล (คลินิก) และทำหน้าที่ส่งเลือดและสิ่งชั้นสูงตรวจที่โรงพยาบาล ซึ่งตนเองเป็นผู้อำนวยการฯ เมื่อมีการเรียกเก็บเงิน ภรรยาจะเป็นผู้ดำเนินการทั้งหมด ประกอบกับมีภาระงานมากจึงไม่รู้ว่าโรงพยาบาลได้มีการเรียกเก็บเงินจากสถานพยาบาล (คลินิก) ของตนหรือไม่ แต่ต่อมาเมื่อมีการร้องเรียนได้นำเงินชำระค่าส่งตรวจเลือดและสิ่งชั้นสูงให้แก่โรงพยาบาลจำนวนเงิน ๙๒๔,๖๑๐ บาทแล้ว

พฤติการณ์ของนายแพทย์ฐานสืบ ซึ่งเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาล เป็นการไม่รักษาชื่อเสียงและเสื่อมเสียต่อเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ ฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษปลดออกจากราชการ

เรื่อง ไม่ใช้ยาตำราหลวง

นายแพทย์แอนาล็อก ผู้อำนวยการโรงพยาบาล และเป็นประธานคณะกรรมการสวัสดิการโรงพยาบาล และมีหน้าที่อนุมัติจัดซื้อยาและควบคุมกำกับการทำงาน ของ นายแดง เกษัชรชำนาญการ ซึ่งมีหน้าที่จัดซื้อยาและเวชภัณฑ์ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ นายแดง ตำแหน่งเกษัชรชำนาญการ ได้สั่งซื้อยาแก้หวัดสูตรผสม ที่มีส่วนประกอบ ซูดออีเฟดรีน (pseudoephedrine) โดยนายแพทย์แอนาล็อก ผู้อำนวยการโรงพยาบาล ลงนามในใบสั่งซื้อยา โดยใช้เงินสวัสดิการของโรงพยาบาล ซื้อยาจากบริษัทยา หลายแห่ง รวม ๓๗ ครั้ง คิดเป็น จำนวน ๑,๓๑๑,๐๐๐ เม็ด ซึ่งมีปริมาณการจัดซื้อ สูงมากเกินกว่าความจำเป็นที่ต้องใช้ในโรงพยาบาล โดยไม่นำยาที่ซื้อลงบัญชีคลัง เวชภัณฑ์ของโรงพยาบาล แต่ได้นำไปขายให้กับนายขายยา ผู้แทนยาได้กำไรเม็ดละ ๐.๘๐ บาท และต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมดำเนินคดีอาญา

พฤติการณ์ของนายแพทย์แอนาล็อก ผู้อำนวยการโรงพยาบาล ในฐานะ ประธานกรรมการเงินสวัสดิการ และนายแดง เกษัชรชำนาญการ กรรมการสวัสดิการ (บริหารกองทุนยา/หารายได้) ของโรงพยาบาล ซึ่งมีอำนาจลงนามเบิกถอนเงิน สวัสดิการและเบิกจ่ายเงินชำระค่ายาแก้หวัดสูตรผสมที่มีส่วนประกอบซูดออีเฟดรีน (pseudoephedrine) จึงเป็นการสั่งซื้อยาแก้หวัดสูตรผสมที่มีส่วนประกอบ ซูดออีเฟดรีน (pseudoephedrine) จำนวนมากถึง ๑,๓๑๑,๐๐๐ เม็ด หากสั่งจ่ายให้แก่ ผู้ป่วยครั้งละ ๒๐ เม็ด ต้องจ่ายให้แก่คนไข้มากกว่า ๕๐,๐๐๐ คน ซึ่งเป็นปริมาณ เกินกว่าโรงพยาบาลขนาด ๓๐ เตียง พฤติการณ์เป็นการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยทุจริต ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษได้ นายแพทย์แอนาล็อก และนายแดง ออกจากราชการ

